

dragen. Al zijn ambtgenoten betoogden: probeer het eerst, men moest (zo werd gezegd) die twee toch de kans geven, 'een fatsoenlijke Nederlandse rol te spelen'; was samenwerking onmogelijk, dan zou het gehele college kunnen aftreden. Dat laatste ging voorzitter Snouck Hurgronje overigens te ver; hij zei, 'dat een dergelijke beslissing ook zelfs in dat geval niet genomen moet worden dan na diepgaande overwegingen, daar de enige consequentie van een dergelijke stap algemene diepe ellende voor het Nederlandsche volk zou betekenen.'¹

Tenkink zwichtte; hij beloofde dat hij het resultaat van een gesprek met van Genechten en de Rijke wilde afwachten. Hun stelde hij de vraag: 'Als de heer Mussert u wat zegt en ik zou u wat anders opdragen, wie gehoorzaamt u dan?' 'U, meneer de secretaris-generaal',² was het te verwachten antwoord. Nadien kon Tenkink moeilijk zijn ontslag doorzetten. Hij bleef dus in functie en kon tot zijn eigen verbazing met de twee nieuw-benoemden redelijk goed opschieten; daarbij was van belang dat zij zich met een wezenlijk element in het beleid van Justitie: de bestrijding van het verzet, van ganser harte konden verenigen.

★

Robert van Genechten was als Vlaming geboren.³ Hij kwam in '95 in Antwerpen ter wereld; daar was hij juist met zijn gymnasiumstudie klaar toen in '14 de eerste wereldoorlog uitbrak. Hij week naar Nederland uit, ging in Utrecht rechten studeren maar keerde na een jaar naar bezet België terug waar hij in '16 zijn studie aan de door de Duitsers opgerichte Vlaamse universiteit te Gent voortzette. Onder de Vlaamse studenten die met de bezetter samenwerkten, was hij een der meest actieven. Dus vluchtte hij in november '18 opnieuw naar Nederland (bij verstek werd hij in Antwerpen tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld); in Utrecht verwierf hij in '24 *cum laude* de meesterstitel, drie jaar later promoveerde hij er, eveneens *cum laude*. Als advocaat en procureur associeerde hij zich met van Vessem. Bovendien werd hij in '28 als privaat-docent in de economie aan de Utrechtse universiteit toegelaten. In '38 werd hem een professoraat aangeboden in Lausanne; hij weigerde, want hij was inmiddels met hart en ziel aan de strijd der NSB gaan deelnemen. In '34 (enkele jaren eerder was hij als Nederlander genaturaliseerd) had hij zich vooral onder invloed van van Vessem bij de NSB

¹ Csg: Notulen, 10 sept. 1940. ² Getuige J. C. Tenkink, *Eng.*, dl. VII c, p. 582.

³ Gegevens in Doc I-523.